

Oponentský posudek
rigorosní práce
Mgr. Hany Křišlové
na téma
„Problematika doručování v civilním procesu“

Uvedená práce je předkládána v rozsahu celkem 108 stran textu; ten přitom zahrnuje seznam použité literatury a obvyklý úvod a závěr (samotná stať pak má cca 88 stran); z hlediska formálního tak naplňuje kritéria stanovená pro práce tohoto druhu.

Práce je systematicky členěna – vedle již zmíněných úvodu a závěru – do 5 částí, dále podrobněji dělených na kapitoly. Základ práce – 1. část – se zabývá doručováním dle českého o. s. ř., následuje exkurz do problematiky doručování ve styku s cizinou a doručování ve Francii, zcela na závěr se autorka ohlíží za historickou úpravou c. ř. s. z roku 1895. Práci tradičně ukončuje závěr, v tomto případě však skutečně lze tuto partii pokládat za velmi hutné a zajímavé shrnutí předchozích úvah a myšlenek. Z hlediska systematického je práce členěna řádně a nemám proti ní námitek.

Autorka zvolila pro tento druh práce téma, jež na první poslech nepadá příliš vhodně – jedná se spíše o okrajovou problematiku, spíše technické povahy, nicméně z práce jako celku velmi výrazně vyplývá, jak může být tento první – pouze z názvu práce pocházející – dojem mylný. Právě přístup autorky a individuální a vysoce přínosné zpracování totiž z konkrétní práce činí velmi kvalitní výstup poměrně širokých úvah a svědčí o koncepci práce, která nebývá – bohužel – zcela pravidelným jevem.

V rámci věcného výkladu sleduje autorka pečlivě nejen zákonnou úpravu, ale i judikaturu (pokud je po 1. 1. 2005 použitelná) a literaturu – zde není závislá pouze na základních dílech, ale využívá i své praktické zkušenosti (byť se zde trochu dostává do potíží s citací pramenů jinak veřejně obtížněji dostupných). Oceňuji i snahu po vyzvednutí významu aktuálních otázek souvisejících s doručováním do ciziny, resp. v rámci „evropského justičního prostoru“ – EU. Pozitivně hodnotím i exkurz do francouzské úpravy, byť více odkazů na dotčená procesní ustanovení C.P.C. by jistě uvítal i jiný čtenář než oponent. Stejně jako této části využívá autorka i následného historického exkurzu k analýze navrhované novely o. s. ř. Již v této partii autorka zaujímá zásadnější stanoviska, jež pak shrnuje v hutném a velmi funkčním závěru práce, byť se i zde zabývá spíše podružnější otázkou (doručování účastníkem dle stávající dikce § 79 věty druhé o. s. ř.). Kladně vnímám kritiku toho, co se dnes velmi často vynořuje – z úst nejen soudců – jako jakási zásada „rychlosti“ řízení.

Práce je po věcně stránce rovněž plně způsobilá k ústní obhajobě, v jejímž rámci navrhuji k diskusi problematiku doručování účastníkem a povinného doručovacího místa (fyzického, elektronického, fyzických a právnických osob zvlášť).

UDr. Petr Šmolík, Ph.D.
oponent

V Praze dne 13. října 2008